

Ap. 9.471 (Barcelona)

Ramon Barnils

Quan vaig haver acabat de llegir *Carrer Marsala*, de Miquel Bauçà, me'n vaig anar a felicitar Quim Monzó, amb aquesta fórmula de cortesia:

—¡Ja en sou dos!

«Miquel Bauçà i Roselló va neixer a Felanitx, Mallorca el 1940. Poeta. Guanyà el premi Salvat-Papasseit 1961 amb el recull *Una vella història* (1962), que obtingué un ressò considerable. Intimista i tens en alguns poemes, testimonial i directe en d'altres, ha influït sobre els poetes joves. La major part d'antologies contemporànies n'han recollit poemes. J. B. J.»

Això en diu l'*Enciclopèdia*. I com que és perfectament legítim d'explicar la mateixa cosa de dues maneres, em permetré d'anar a veure l'actual editor del felanitxer i de demanar-li una fotocòpia de l'autobiografia de Bauçà. Extensió: un foli encara no. I l'enviaré a EL TEMPS perquè en un número proper la publiquen on li correspongui. És sensacional.

Una vegada llegida aquesta autobiografia, ja tothom sabrà quina meravella pot tenir entre mans: la prosa de *Carrer Marsala*, seixanta pàgines, amb fragments com aquest:

«De tornada, la Mireia em truca per dir-me que creu una mica en Déu i que s'ha posat uns sostenidors rosa. Li he dit que no pensava moure'm, perquè tenia la ràdio aturada. No sé

quines conclusions deuen haver estat les seves.»

Per això seria inútil, tant com presumptuós, que ara, aquí, intentés de justificar perquè el Monzó pot estar content, en comprovar que té contemporanis, que n'hi ha d'altres que escriuen literatura d'avui com si fossin a avui i amb la qualitat exigida sempre. Passarem, doncs, a afegir algun detall que completi la informació que l'*Enciclopèdia* dona sobre Bauçà i que avanci, ni que sigui de manera perfectament descolorida, la que ell mateix dona en el foli autobiogràfic de referència.

Detall: és molt possible que Miquel Bauçà visqui a Barcelona, o, si més no, molt aprop. No és que s'hagi pogut arribar a saber on viu, seria una falta de discreció que tocava el sacrilegi; però sembla ben permisible de deduir aquesta informació del fet següent: Bauçà es comunica amb el món, i amb el seu editor, mitjançant un apartat de correus. L'apartat 9.471 de Barcelona. Quan l'editor el vol veure, tot el que ha de fer és enviar una nota a aquest apar-

tat; al cap dels dies corresponents, Bauçà el telefona o, ¿perquè no?, fins i tot se li presenta en carn i ossos.

Que ningú no dedueixi d'aquesta manera de comunicar-se que Bauçà s'amaga. Mai de mai: *Carrer Marsala* acaba amb aquestes precises indicacions: «Estiu de mil nou-cents sentata-quatre. Miquel Bauçà. Apt. 9.471 (Barcelona.)»

Professor d'institut, i en situació de baixa per causa de malaltia llarga, Bauçà, proveït de quaranta-quatre anys i d'una lògica de pedra picada, es va adreçar als seus patrons i els va suggerir, vista la llargària de la malaltia, que fóra millor per a ell, per a ells, per als seus estudiants i per a la societat en general, que el passessin a la categoria laboral de jubilat.

D'aquest altre detall ja fa més temps, poc temps després de sortir amb dos poemes, tan jove, a la legendària antologia de Joan Triadú. El detall és aquest: Bauçà vivia en un pis determinat, moblat així: en una habitació, una taula, i damunt, una màquina de fer propaganda clandestina, una vietnamina en l'argot de l'època. Aquest era un moble. I l'altre, en una altra habitació, era un armari dels d'abans, i damunt, entre l'armari i el sostre, dormia Bauçà: era el seu llit.

I res més. I què més podríem demanar.

Art Valencià Contemporani Col·lecció d'Obra Gràfica

Exposició de la primera entrega d'una sèrie d'estampacions originals (250 exemplars) amb dues obres de Josep Maria Yturralde. Durant 1985 apareixeran les de R. Armengol, C. Calvo, J. Morea, A. Gabino i S. Sòria

OBRA
GRAFICA

Llibreria Dàvila
C. Pérez Pujol, 10. VALÈNCIA
25 febrer - 9 març